

Sygn. akt II K 559/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Skierniewicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Wielichowska-Opalska

Protokolant: Katarzyna Szóstak

z udziałem Prokuratora Magdaleny Hryniewicz - Rucińskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 lutego 2016 r.

sprawy:

Ł. K., syna K. i E. z domu G., urodzonego (...) w S.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 23 Sierpnia 2015 roku w S., około godz. 23.30 na ul. (...), woj. (...), prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), będąc w stanie nietrzeźwości, I-1,19, II-1,09, mg/l w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk,

1. uznaje oskarżonego Ł. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierza mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, wysokość jednej stawki ustalając na kwotę 10 zł (dziesięciu złotych);

2. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego Ł. K. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 (czterech) lat;

3. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego Ł. K. świadczenie pieniężne w kwocie 5000 zł (pięciu tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

4. na podstawie art. 63 § 4 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet środka karnego orzeczonego w pkt. 2 okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 24 sierpnia 2015 roku do dnia 8 lutego 2016 roku;

5. zasądza od oskarżonego Ł. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 518,52 zł (pięciuset osiemnastu złotych pięćdziesięciu dwóch groszy) tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 100 (stu) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt II K 559/15

UZASADNIENIE

W dniu 23 sierpnia 2015 roku około godziny 23.30 ulicą (...) od strony ulicy (...) w kierunku osiedla (...) w S. poruszał się M. J. (1). Będąc na wysokości Gimnazjum nr 1 zauważył samochód jadący z dużą prędkością ulicą (...) w stronę ulicy (...). Po skręcie w lewo w ulicę (...) samochód ten wjechał na próg zwalniający, a następnie kierujący nim stracił panowanie nad pojazdem i wjechał w pobliską wiatę przystankową. M. J. (1) zatrzymał wówczas swój pojazd na parkingu przed szkołą, wezwał Policję i obserwował sytuację. W tym czasie wokół przystanku zaczęli się gromadzić przechodnie. Kiedy M. J. (1) opuścił swój pojazd i udał się w stronę zbiegowiska ludzi, zobaczył na jezdni plamę oleju,

która ciągnęła się od przystanku do stojącego na parkingu samochodu. (...) to miało pogiętą pokrywę silnika i zderzak (zeznania M. J., k. 12 w zw. z k. 47v tomu C).

Około godziny 23.45 tego samego dnia funkcjonariusz Policji S. B. (1) udała się z polecenia dyżurnego K. S. na ulicę (...) w związku ze zgłoszeniem wjechania przez samochód osobowy w wiatę przystankową. Po przybyciu na miejsce zdarzenia S. B. (1) zauważyła uszkodzony przystanek autobusowy, zaparkowany nieopodal na parkingu uszkodzony samochód marki O. (...) nr rej. (...) oraz stojącego obok niego mężczyznę, którym po wylegitymowaniu okazał się oskarżony Ł. K.. Oskarżony miał bełkotliwą mowę i czuć było od niego woń alkoholu (zeznania S. B., k. 12 w zw. z k. 50v tomu C).

Na pytanie S. B. (1) o to, kto kierował uszkodzonym pojazdem oskarżony odparł początkowo, że to nie on, jednak po dowiedzeniu się, iż zostaną zebrane odciski palców, zmienił zdanie. Na krawężniku w pobliżu auta siedział kolega oskarżonego, K. P., który potwierdził fakt kierowania pojazdem przez Ł. K. (zeznania S. B., k. 12 w zw. z k. 50v tomu C; zeznania M. J., k. 12 w zw. z k. 47v tomu C).

Badanie urządzeniem alcosensor wykazało u oskarżonego Ł. K. zawartość 1,19 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu o godz. 23:56 dnia 23 sierpnia 2015 roku, 1,09 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu 24 minuty po północy w dniu 24 sierpnia 2015 roku, 0,60 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu o godz. 00:32 i 0,51 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu o godz. 00:58. Badanie alkometrem ujawniło obecność u oskarżonego o godz. 1:09 - 1,05 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, zaś o godz. 1:11 - 1,01 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu (protokół z przebiegu badania, k. 13 w zw. z k. 4, 5, 7; świadectwo wzorcowania, k. 13 w zw. z k. 6, 8).

W wyniku zdarzenia z dnia 23 sierpnia 2015 roku samochód O. (...) o nr rej. (...) miał wgnieciony lewy przedni błotnik, zarysowaną powłokę lakierniczą lewego przedniego błotnika, rozbitą lewą tylną szybę oraz rozbity lewy przedni reflektor (protokoły oględzin, k. 13 w zw. z k. 3, 9-11).

Wiąta przystankowa oraz znak drogowy wraz z tablicą informacyjną uszkodzone w wyniku zdarzenia z dnia 23 sierpnia 2015 roku zostały dobrowolnie naprawione na koszt Ł. K. (wyjaśnienia oskarżonego, k. 11; pismo, k. 8).

Oskarżony Ł. K. ma 29 lat, jest bezdzietnym kawalerem. Z wykształcenia jest elektromonterem, pracuje w wyuczonym zawodzie i osiąga z tego tytułu wynagrodzenie w kwocie 1850 złotych. Oskarżony nie był dotąd karany, nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo (oświadczenie oskarżonego, k. 10; dane o karalności, k. 13 w zw. z k. 29; informacja o dochodach, k. 29 w zw. z k. 57-58).

W postępowaniu przygotowawczym oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu 23 sierpnia 2015 roku wypił kilka piw, przyjechała po niego siostra i w drodze do domu zatrzymała się na chwilę na parkingu przed sklepem (...). Korzystając z nieobecności siostry oskarżony – w zamiarze zaprezentowania koledze mocy silnika – wsiadł za kierownicę, odpalił silnik i ruszył z miejsca. W pewnym momencie stracił panowanie nad pojazdem i uderzył w wiatę przystankową. Ł. K. dodał, iż nie potrafi wyjaśnić swojego zachowania a nadto po raz pierwszy zdarzyło mu się po pijanemu wsiąść do samochodu (wyjaśnienia oskarżonego, k. 17).

Na rozprawie w dniu 8 lutego 2016 roku oskarżony ponownie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, zaś w związku z przewidywanym skazaniem wyraził chęć dalszego poruszania się po drogach publicznych pojazdami jednośladowymi (wyjaśnienia oskarżonego, k. 11).

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na zeznaniach M. J. (1), S. B. (1), wyjaśnieniach oskarżonego Ł. K. oraz dowodach z dokumentów w postaci protokołów oględzin, danych o karalności i dochodach, protokołach z przebiegu badań na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu.

Depozycje świadków S. B. (1) i M. J. (1) są spójne i konsekwentne przez cały tok postępowania, choć w sposób całkowicie naturalny świadkowie zeznając na rozprawie po upływie blisko pół roku od przedmiotowego zdarzenia pamiętali mniej szczegółów tego zajścia aniżeli bezpośrednio po nim. W zeznaniach świadków nie ujawniły się żadne

sprzeczności w treści ani inne okoliczności o charakterze obiektywnym, które mogłyby skutkować odmową uznania ich za wiarygodne. Świadek M. J. (1) szczerze zeznał na temat zdarzenia, którego był naocznym świadkiem, nie starając się przy tym uzupełniać luk w swojej obserwacji lub pamięci okolicznościami, które nie miały miejsca w rzeczywistości. W szczególności świadek podał, iż zbliżając się do jadącego ulicą (...) w stronę ulicy (...) z dużą prędkością samochodu nie zaobserwował ani marki auta ani jego koloru ani też tego, ile znajdowało się w nim osób. O tym, kto w istocie kierował tym pojazdem, świadek dowiedział się w podobny sposób jak S. B. (1), tj. od samego oskarżonego, który po przyjeździe na miejsce zdarzenia Policji przyznał się (choć nie od razu) do wjechania autem w wiatę autobusową.

Zeznania świadków pozostają w całkowitej korelacji z wyjaśnieniami oskarżonego Ł. K., który konsekwentnie w toku całego postępowania nie negował swojego sprawstwa w zakresie zarzucanego mu czynu zabronionego. W toku postępowania przygotowawczego oskarżony szczerze wyjaśnił okoliczności przedmiotowego zdarzenia, jak również doskonale uświadamił brak motywów i brak jakiegokolwiek uzasadnienia dla sprzecznego z prawem zachowania.

W pozostałym zakresie Sąd oparł się na zgromadzonym w postępowaniu materiale dowodowym o charakterze obiektywnym, którego wiarygodność ani sposób pozyskania nie były w sprawie kwestionowane.

Przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. może być popełnione przez każdego, kto znajduje się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego i prowadzi pojazd mechaniczny. Zgodnie z treścią art. 115 § 16 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Sam fakt prowadzenia pojazdu w takim stanie pociąga za sobą odpowiedzialność karną, chociażby pojazd był prowadzony prawidłowo i nie spowodował konkretnego niebezpieczeństwa.

Zachowanie oskarżonego Ł. K. wypełnia znamiona czynu spenalizowanego w przepisie art. 178a § 1 k.k. jako że w dniu 23 sierpnia 2015 roku około godziny 23.30 na ul. (...) w S. oskarżony prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki O. (...) nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości – 1,19 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Nie ujawniono przy tym żadnych okoliczności wyłączających bezprawność bądź wskazujących na działanie oskarżonego w warunkach znoszących pocztytalność; oskarżony świadomie wybrał zachowanie sprzeczne z porządkiem prawnym i dlatego można mu postawić zarzut winy.

Sprawca przestępstwa opisanego w art. 178a § 1 k.k. podlega karze grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Wymierzając karę oskarżonemu Ł. K. Sąd poczytał na jego korzyść postawę procesową polegającą na konsekwentnym przyznaniu się do popełnienia zarzucanego mu czynu, dotychczasową niekaralność oraz starania mające na celu naprawienie szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem zachowanie (tj. dobrowolne pokrycie kosztów naprawy wiaty przystankowej i znaku drogowego).

Jako okoliczności obciążające Sąd uwzględnił natomiast wysoki stopień nietrzeźwości oskarżonego (ponad dwa promile alkoholu we krwi) oraz zuchwały charakter jego czynu (popełnionego dla zabawy, z chęci zaimponowania koledze).

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd wybrał z katalogu kar wskazanego w art. 178a § 1 k.k. i wymierzył oskarżonemu karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka.

Poruszając się w ustawowych granicach liczby stawek od 10 do 540 Sąd uznał, że wymierzenie oskarżonemu 100 stawek dziennych grzywny nie przekracza stopnia jego winy, koreluje ze stopniem społecznej szkodliwości czynu, a nadto realizuje cele zapobiegawcze (prewencji indywidualnej i generalnej) i wychowawcze. Poruszając się z kolei w ustawowych granicach wysokości stawki dziennej od 10 do 2000 złotych Sąd miał na względzie dochody Ł. K. (wynagrodzenie za pracę w kwocie 1850 złotych) oraz jego możliwości zarobkowe, warunki osobiste i rodzinne (stan wolny, brak innych osób na utrzymaniu).

W razie skazania za przestępstwo z art. 178a § 1k.k. Sąd obowiązany jest – na podstawie art. 42 § 2 k.k. – orzec wobec sprawcy zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych lub pojazdów mechanicznych określonego rodzaju. Zakres zakazu orzeczonego w oparciu o przepis art. 42 § 2 k.k. winien korelować, zdaniem Sądu, z okolicznościami konkretnej sprawy, w szczególności zaś – jako że chodzi o skazanie sprawcy za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji popełnione w stanie nietrzeźwości – ze stopniem zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego, jaki swoim zachowaniem stworzył oskarżony. W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu, owo zagrożenie ze strony oskarżonego Ł. K. było znaczne, na co wpływ miało przede wszystkim bardzo wysokie stężenie alkoholu we krwi oskarżonego (ponad dwa promile), całkowicie niefrasobliwa postawa oskarżonego (który postanowił przejechać się samochodem w stanie nietrzeźwości po to tylko, by zaimponować koledze), a także fakt, iż oskarżony nie jechał sam (w aucie towarzyszył mu pasażer, który został tym samym narażony co najmniej na niebezpieczeństwo utraty zdrowia), a nadto poruszał się drogą, na której znajduje się przystanek autobusowy, do którego mogą zmierzać piesi. Niebezpieczeństwo, jakie w konkretnych okolicznościach wiązało się z zachowaniem oskarżonego, znalazło zresztą częściowe (na szczęście) urzeczywistnienie w postaci uderzenia przez samochód kierowany przez oskarżonego w wiatę przystankową oraz zniszczenie tego miejsca, a także stojącego nieopodal znaku drogowego. Mając na względzie wskazane wyżej okoliczności Sąd uznał, iż orzeczenie względem Ł. K. na minimalny okres 3 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym za wyjątkiem pojazdów jednośladowych (o co wnioskował oskarżony) byłoby reakcją nieadekwatną, jako że zbyt łagodną. Na poparcie swojego wniosku oskarżony wskazywał na rozprawie na dotychczasową niekaralność za tego typu przestępstwo jak objęte aktem oskarżenia, przy czym nie kwestionując tej okoliczności Sąd pragnie zauważyć, że słusznie w odniesieniu do tej konstatacji kontrargumentował Prokurator, iż gdyby oskarżony był już wcześniej skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości to wówczas musiałby mieć do niego zastosowanie przepis art. 42 § 3 k.k. i w konsekwencji Sąd byłby zobligowany do orzeczenia względem niego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio. Odnosząc się z kolei do argumentacji oskarżonego przywołanej na poparcie wniosku o wyłączenie z zakresu orzeczonego względem niego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych pojazdów jednośladowych (z uwagi na chęć poruszania się przez oskarżonego takowymi w drodze do pracy i z pracy) wskazać należy, iż orzekany w postępowaniu środek karny jest jednym z elementów szeroko ujmowanej prawnokarnej reakcji na popełnione przez oskarżonego przestępstwo i jako taki pociągać musi za sobą pewien ładunek dolegliwości. Orzeczenie względem oskarżonego Ł. K. zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres czterech lat nie przekreśla w żadnym razie wykonywania przez oskarżonego pracy zarobkowej (w tym również w innej miejscowości aniżeli będąca miejscem jego zamieszkania), gdyż oprócz możliwości poruszania się własnym pojazdem istnieje również możliwość korzystania z komunikacji publicznej, zwłaszcza wobec niewielkiej odległości pomiędzy miejscem zamieszkania i zarobkowania. Oczywiście korzystanie z własnego auta jest rozwiązaniem bardziej komfortowym aniżeli korzystanie ze środków komunikacji publicznej, jednak jak już była o tym wcześniej mowa pozbawienie oskarżonego owego komfortu jawi się w niniejszej sprawie jako naturalna konsekwencja popełnienia przez niego czynu zabronionego o znacznym stopniu społecznej szkodliwości.

W oparciu o przepis art. 63 § 4 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 24 sierpnia 2015 roku do dnia wyrokowania.

Na podstawie art. 43a § 2 k.k. Sąd zobligowany był – skazując oskarżonego za popełnienie czynu z art. 178a § 1 k.k. – orzec świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5.000 złotych i w owej minimalnej wysokości ów środek karny orzekł (mając na względzie wysokość dochodów Ł. K., jego sytuację majątkową, fakt starań czynionych przez niego celem naprawienia związanych z popełnionym czynem szkód oraz obciążenie go całością kosztów postępowania).

W oparciu o przepis art. 627 k.p.k. Sąd obciążył oskarżonego Ł. K. całością kosztów sądowych, zasądając na rzecz Skarbu Państwa kwotę 518,52 złotych, na którą złożyło się:

- 348,52 złotych tytułem kosztów przeprowadzenia badań na zawartość alkoholu we krwi (k. 19,23),

- 40 złotych zryczałtowanej opłaty za doręczenia pism w postępowaniu przygotowawczym i sądowym – stosownie do § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18.06.2013 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. 2013, poz. 663),
- 30 złotych opłaty za wydanie karty karnej – stosownie do § 3 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18.06.2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego . Dz. U. 2014, poz. 861),
- 100 złotych tytułem opłaty od kary – stosownie do treści art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r, Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).